

Věc C-641/23 [Dubers] ⁱ**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

26. října 2023

Předkládající soud:

Rechtbank Amsterdam (Nizozemsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

26. října 2023

Osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz:

YM

Předmět původního řízení

Výkon evropského zatýkacího rozkazu

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Při zpracování evropského zatýkacího rozkazu se vyskytly otázky týkající se slučitelnosti nizozemského zákona s unijním právem, pokud jde o podmínky pro žádost o poskytnutí záruky navrácení po trestním stíhání ve vystavujícím členském státu. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla předložena po uplynutí lhůty pro rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu. Vystává tedy rovněž otázka, zda tato skutečnost může bránit předložení předběžných otázek týkajících se hmotného práva Soudnímu dvoru.

ⁱ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

Předběžné otázky

I. Brání čl. 17 odst. 4 a 7 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve spojení s článkem 267 Smlouvy o fungování Evropské unie tomu, aby členský stát prvně uvedené ustanovení provedl tak, že vykonávající justiční orgán, proti jehož rozhodnutí neexistuje řádný opravný prostředek, nemůže devadesátidenní lhůtu pro rozhodnutí prodloužit pouze proto, že zamýšlí předložit mimo tuto lhůtu Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí o předběžných otázkách, v důsledku čehož musí tento orgán o výkonu evropského zatýkacího rozkazu rozhodnout bez předložení těchto předběžných otázek?

II. Brání čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve spojení s článkem 18 Smlouvy o fungování Evropské unie a, je-li to nezbytné, ve spojení s článkem 20 a čl. 21 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie tomu, aby členský stát prvně uvedené ustanovení provedl tak, že předání k trestnímu stíhání osob, které mají ve vykonávajícím členském státě bydliště, je možné podmínit zárukou navrácení pouze tehdy, pokud skutek, pro který je o předání k trestnímu stíhání žádáno, spadá do jurisdikce tohoto členského státu – což má za následek, že tato podmínka není splněna, pokud tento skutek není podle práva tohoto členského státu trestný – zatímco pro své občany členský stát tutéž podmínku nestanoví?

III. V případě kladné odpovědi na druhou otázku: Brání čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV ve spojení s článkem 25 tohoto rámcového rozhodnutí, jakož i ve spojení s čl. 4 bodem 1 a čl. 5 bodem 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV tomu, aby členský stát, který použil čl. 7 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV, provedl prvně uvedené ustanovení tak, že

poté, co vykonávající justiční orgán pod zárukou navrácení souhlasil s předáním do vystavujícího členského státu k trestnímu stíhání pro skutek ve smyslu čl. 2 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, který podle práva vykonávajícího členského státu není trestný, ale ve vztahu k němuž vykonávající justiční orgán výslovně upustil od odmítnutí předání z tohoto důvodu,

jiné orgány vykonávajícího členského státu (jako vykonávajícího státu) musí nebo mohou odmítnout uznání a výkon trestu odnětí svobody, který byl ve vystavujícím členském státě za tento čin uložen, z důvodu netrestnosti podle práva vykonávajícího členského státu (jako vykonávajícího státu) a proto musí nebo mohou odmítnout i využití záruky navrácení?

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24): články 2, 4, 5 a 17

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. 2008, L 327, s. 27), ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV: články 7, 9 a 25

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) (zákon ze dne 29. dubna 2004, kterým se provádí rámcové rozhodnutí Rady Evropské unie o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie [zákon o předávání osob], dále jen „OLW“) (Stb. [nizozemský úřední věstník] 2004, 195), v pozměněném znění: články 6, 7, 22 a 29

Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (zákon o vzájemném uznávání a výkonu nepodmíněných a podmíněných trestů odnětí svobody, dále jen „WETS“) (Stb. 2012, 333), v pozměněném znění: články 1:1, 2:11, 2:12 a 2:13

Wetboek van strafrecht (trestní zákoník, dále jen „Sr“): články 7 a 86b

Wetboek van strafvordering (trestní řád): článek 456

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 V původním řízení se jedná o evropský zatýkací rozkaz, který dne 9. května 2023 vydal Krajský soud v Jelení hoře, třetí oddělení pro trestní věci (Sad Okręgowy w Jeleniej Górze, Wydział III Karny, Polsko) na YM. Rechtbank Amsterdam (Okresní soud v Amsterdamu, Nizozemsko, dále jen „okresní soud“) jako vykonávající justiční orgán musí rozhodnout o výkonu tohoto evropského zatýkacího rozkazu. Proti jeho rozhodnutí nelze podat řádný opravný prostředek.
- 2 Tento evropský zatýkací rozkaz slouží trestnímu stíhání YM pro skutek, který spočívá v porušení povinnosti platit výživné na dítě, která mu byla uložena rozhodnutími polských soudů. Vystavující justiční orgán nepovažoval tento skutek za trestný čin ve smyslu čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, který může vést k předání „bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu“. Okresní soud konstatoval, že tento skutek není podle nizozemského práva trestný, považuje ovšem za vhodné upustit od použití fakultativního důvodu odmítnutí ve smyslu čl. 4 bodu 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/JI.
- 3 YM je polský státní příslušník, který ale po dobu alespoň pěti let nepřetržitě právoplatně pobýval v Nizozemsku a získal tam proto právo trvalého pobytu. Podle názoru okresního soudu má v Nizozemsku trvalé bydliště ve smyslu čl. 5

bodů 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV. Kromě toho má YM tak úzkou vazbu na Nizozemsko, že pokud by trest odnětí svobody případně uložený po předání v Polsku vykonal v Nizozemsku, zvýšilo by to jeho šance na opětovné začlenění do společnosti.

- 4 YM byl dne 2. července 2023 v Nizozemsku zadržen za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu. V tento den začala plynout 60denní lhůta pro rozhodnutí. Dne 24. srpna 2023 se v této věci konalo první zasedání. Okresní soud během tohoto zasedání prodloužil 60denní lhůtu o 30 dní. Dílčím rozhodnutím ze dne 7. září 2023 okresní soud jednání opět zahájil a během zasedání dne 28. září 2023 dal účastníkům řízení příležitost vyjádřit se k zamýšlené žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Lhůta k rozhodnutí v trvání 90 dnů skončila 30. září 2023, tedy před vydáním tohoto předkládacího rozhodnutí.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Úvod

- 5 Skutečnost, že čin, pro který je žádáno o předání k trestnímu stíhání, není podle nizozemského práva trestným činem a že hledaná osoba bydlí v Nizozemsku, je důvodem ke dvěma předběžným otázkám týkajícím se výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV a rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV v souvislosti s rozhodnutím, zda předání k trestnímu stíhání osoby s bydlištěm v tuzemsku lze podmínit zárukou vrácení.
- 6 Ovšem dříve než okresní soud položí předběžné otázky, musí se s ohledem na vnitrostátní právo zabývat otázkou, zda v této fázi řízení ještě vůbec může žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru předložit.

První otázka

- 7 S ohledem na velký počet doručovaných evropských zatýkacích rozkazů (zhruba 1000 ročně) pravidelně dochází k tomu, že okresní soud se může evropským zatýkacím rozkazem zabývat až krátce před uplynutím 60denní lhůty k rozhodnutí (jako je tomu v projednávané věci) nebo dokonce až poté. Často až po zasedání, na kterém soud projednává rozhodnutí, dojde k tomu, že v některé věci vyvstane otázka týkající se výkladu unijního práva. Tak je tomu rovněž v projednávané věci. Během prvního zasedání neměl žádný z účastníků řízení za to, že způsob, jakým Nizozemsko provedlo rámcové rozhodnutí 2002/584/JI a rámcové rozhodnutí 2008/909/JI, vyžaduje výklad těchto rozhodnutí, nýbrž se okresní soud touto otázkou zabýval ve svém dílčím rozhodnutí z úřední povinnosti. V takovém případě dostane hledaná osoba a státní zastupitelství dodatečně možnost se k předběžným otázkám vyjádřit. Za tímto účelem se v projednávané věci konalo u okresního soudu další zasedání. Rovněž formulace předběžných otázek a vypracování předkládacího rozhodnutí si vyžádalo přiměřenou dobu. Ve zkratce: Není neobvyklé, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je možné předložit až

po uplynutí devadesátidenní lhůty pro rozhodnutí, i když o předložení bylo rozhodnuto již před uplynutím této lhůty.

- 8 Článek 22 odst. 4 OLW je jediným vnitrostátním právním základem pro prodloužení devadesátidenní lhůty pro rozhodnutí v souvislosti s předběžnými otázkami předloženými Soudnímu dvoru k rozhodnutí. Podle tohoto ustanovení je možné lhůtu prodloužit, „pokud okresní soud za mimořádných okolností ještě nemohl rozhodnout ve lhůtě uvedené v odstavci 3 [devadesátidenní lhůta pro rozhodnutí], protože čeká na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o předběžných otázkách, které jsou relevantní pro jeho rozhodnutí“. S ohledem na vysvětlivky k tomuto ustanovení v legislativních materiálech jej okresní soud vykládá v tom smyslu, že devadesátidenní lhůtu k rozhodnutí v souvislosti s otázkami položenými v řízení o předběžné otázce lze prodloužit pouze tehdy, pokud okresní soud skutečně může předložit tyto otázky před uplynutím lhůty.
- 9 Okresní soud považuje čl. 22 odst. 4 OLW za neslučitelný s unijním právem, protože mu toto ustanovení znemožňuje požádat o rozhodnutí o předběžných otázkách poté, co již uplynula devadesátidenní lhůta k rozhodnutí.
- 10 Ve svém rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že členské státy musí dodržovat lhůty pro přijetí konečného rozhodnutí stanovené v článku 17 rámcového rozhodnutí 2002/584/JI, „nerozhodne-li se příslušný soud požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce“¹. V takovém případě se jedná o „výjimečné okolnosti“ ve smyslu čl. 17 odst. 7 rámcového rozhodnutí 2002/584/JI, které vedou k tomu, že postup předávání může trvat déle než 90 dnů².
- 11 Vzhledem k tomu, že proti rozhodnutí okresního soudu o výkonu evropského zatýkacího rozkazu nelze podat řádný opravný prostředek, je okresní soud na základě čl. 267 třetího pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) povinen předložit Soudnímu dvoru předběžnou otázku. Nicméně znění čl. 22 odst. 4 OLW v takovém případě, jako je ten, o který se jedná v projednávané věci, brání tomu, aby okresní soud splnil svou povinnost požádat o rozhodnutí o předběžných otázkách týkajících se výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV a rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV. Vnitrostátní procesní pravidla, jako je čl. 22 odst. 4 OLW, ovšem nemohou okresní soud zprostit povinností, které mu přísluší na základě článku 267 SFEU³.
- 12 Pro ověření, zda okresní soud může položit hmotněprávní otázky, je proto nezbytné položit nejprve formální předběžnou otázku, zda unijní právo brání právní úpravě členského státu, která omezuje povinnost vykonávajícího justičního orgánu požádat o rozhodnutí o předběžných otázkách. V případě kladné odpovědi

¹ Rozsudek ze dne 30. května 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, body 64 a 65.

² Rozsudek ze dne 12. února 2019, TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, bod 43.

³ Rozsudek ze dne 15. března 2017, Aquino, C-3/16, EU:C:2017:209, bod 47.

na formální předběžnou otázku může okresní soud položit předběžné otázky týkající se hmotného práva.

Druhá otázka

- 13 V případě kladné odpovědi na první otázku se okresní soud táže, zda způsob, jakým Nizozemsko provedlo čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, je slučitelný s unijním právem.
- 14 Porušení povinnosti platit výživné nezletilému dítěti, která byla uložena soudním rozhodnutím, není podle nizozemského práva v projednávaném případě trestná (bod 2). Okresní soud vykládá nizozemské ustanovení provádějící čl. 4 bod 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV v tom smyslu, že se jedná o volitelný důvod k odmítnutí. Může proto upustit od odmítnutí předání z tohoto důvodu, že skutek není v Nizozemsku trestný. To v tomto případě považuje za vhodné, protože skutku se v Polsku dopustil polský státní příslušník.
- 15 YM navrhl, aby byl postaven na roveň Nizozemci a aby se na něj uplatnilo nizozemské ustanovení provádějící čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, tedy článek 6 OLW. Dvě ze tří podmínek, které k tomu čl. 6 odst. 3 OLW stanoví, jsou splněny. YM prokázal, že alespoň pět let nepřetržitě legálně pobýval v Nizozemsku (první podmínka). Ze zprávy týkající se YM, kterou vypracoval Immigratie- en Naturalisatiedienst (Úřad pro imigraci a naturalizaci), vyplývá, že své právo pobytu v Nizozemsku v důsledku trestu nebo ochranného opatření, které mu bude uloženo po předání, neztratí (třetí podmínka). Okresní soud dále konstatoval, že YM má v Nizozemsku hospodářské, sociální a jazykové vazby, na jejichž základě lze očekávat, že jeho opětovné začlenění do společnosti v Nizozemsku má lepší vyhlídky než ve vystavujícím členském státě. Existuje proto dostatek důvodů pro to, aby předání YM bylo podmíněno zárukou navrácení.
- 16 V projednávané věci však není splněna druhá podmínka pro postavení na roveň Nizozemci. Podle této podmínky musí být možné stíhat dotčenou osobu „v Nizozemsku pro skutek, na kterém se evropský zatýkací rozkaz zakládá“, tedy nizozemská soudní pravomoc se musí vztahovat na tento skutek. Čin, pro který je v projednávané věci žádáno o předání, byl spáchán mimo Nizozemsko. Pro extraterritoriální soudní pravomoc stanoví čl. 7 odst. 1 a 3 Sr podmínku, že skutek je podle nizozemského práva *trestný* a sice jako *závažný trestný čin* („*misdrif*“). Vzhledem k tomu, že podle nizozemského práva tento skutek jako takový není trestným činem, nemají nizozemské soudy pravomoc o něm rozhodovat. Podle znění čl. 6 odst. 3 OLW proto okresní soud nemůže předání YM Polsku k trestnímu stíhání podmínit zárukou vrácení do Nizozemska.
- 17 Vystává ovšem otázka, zda je podmínka, že hledanou osobu „je možné v Nizozemsku stíhat pro skutky, na nichž se evropský zatýkací rozkaz zakládá“, slučitelná s unijním právem, zejména s článkem 18 SFEU, jakož i s článkem 20 a čl. 21 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Podle

názoru okresního soudu vede čl. 6 odst. 3 OLW s ohledem na podmínku, která platí pouze pro cizince (státní příslušníky jiných členských států než Nizozemska), k rozlišování na základě státní příslušnosti. Článek 6 odst. 1 OLW totiž pro Nizozemce žádnou takovou podmínku nestanoví. Okresní soud tak může předání Nizozemce k trestnímu stíhání podmínit zárukou navrácení i tehdy, pokud nizozemské soudy nemají pravomoc rozhodnout o skutku, pro který je o předání k trestnímu stíhání žádáno. Naproti tomu předání k trestnímu stíhání cizince s bydlištěm v Nizozemsku může okresní soud podmínit zárukou vrácení pouze tehdy, pokud nizozemské soudy mají pravomoc o skutku, pro který je o předání k trestnímu stíhání žádáno, rozhodnout.

- 18 Důvodem tohoto rozlišování není ustanovení o extraterritoriální soudní pravomoci. Nizozemsko má podle čl. 7 odst. 1 a 3 Sr soudní pravomoc ve vztahu k trestným činům, kterých se dopustili Nizozemci a cizinci (jako je YM) s [obvyklým] pobytem nebo trvalým bydlištěm v Nizozemsku. Není-li skutek spáchaný v zahraničí podle nizozemského práva trestný, nemohou o něm nizozemské soudy rozhodovat, a to v případě nizozemského pachatele ani v případě zahraničního pachatele s trvalým bydlištěm nebo [obvyklým] pobytem v Nizozemsku.
- 19 Podmínka, že cizince „je možné v Nizozemsku stíhat pro skutky, na nichž se evropský zatýkácí rozkaz zakládá“, pochází z prohlášení Nizozemska k Evropské úmluvě o vydávání (podepsané dne 13. prosince [1957] v Paříži) a Úmluvy vypracované na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii o vydávání mezi členskými státy Evropské unie⁴. Tato podmínka má zabránit beztrestnosti hledané osoby v případech, kdy vykonávající justiční orgán podmíní předání zárukou navrácení, vystavující členský stát ovšem záruku navrácení neposkytne nebo neposkytne dostatečnou záruku.
- 20 Tato snaha o zamezení beztrestnosti není podle názoru okresního soudu objektivním důvodem pro rozlišování.
- 21 Soudní dvůr popsal záruky zakotvené v článku 5 rámcového rozhodnutí 2002/584/JI jako „záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát“⁵. Vystavující členský stát je tedy povinen tyto záruky poskytnout, pokud jeho vystavující justiční orgán žádá o předání osoby k trestnímu stíhání, která je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo v něm má bydliště. Tento závěr je potvrzen tím, že neposkytnutí této záruky nepatří mezi důvody k odmítnutí uvedené v člancích 3 až 4a rámcového rozhodnutí 2002/584/JI. Rovněž čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 2 písm. d) rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV tento závěr potvrzují. Na základě těchto ustanovení musí vystavující členský stát v případě žádosti o dodatečný souhlas se situacemi

⁴ Podepsaná dne 27. září 1996 v Dublinu (Úř. věst. 1996, L 313, s. 12).

⁵ Rozsudky ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 42, z 15. října 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 48, a ze dne 11. března 2020, SF (Evropský zatýkácí rozkaz – záruka navrácení do vykonávajícího členského státu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 40.

uvedenými v článku 5 rámcového rozhodnutí 2002/584/JI poskytnout zejména v něm uvedené záruky.

- 22 Je-li vystavující členský stát skutečně povinen poskytnout ohledně osoby, která je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo tam má bydliště, záruku navrácení, pak podmínka, že cizince „je možné v Nizozemsku stíhat pro skutky, na nichž se zakládá evropský zatýkací rozkaz“, přihlíží k možnosti, že vystavující členský stát nedodrží unijní právo. Unijní právo ovšem spočívá na vzájemné důvěře v to, že ostatní členské státy unijní právo dodržují, vykonávající členský stát tudíž může pouze za výjimečných okolností ověřovat, zda vystavující členský stát v konkrétním případě unijní právo dodržel⁶. Tato podmínka tudíž takovéto výjimečné okolnosti předjímá.
- 23 Na projednávané věci se projevují nedostatky takovéhoho postupu. Státní zastupitelství již před rozhodnutím okresního soudu o otázce, zda lze YM postavit na roveň Nizozemci, požádala vystavující justiční orgán o záruku navrácení a ta mu byla poskytnuta. Nebezpečí beztrestnosti, kterému má tato podmínka předcházet, se proto v projednávané věci nemůže naplnit. Nicméně OLW brání tomu, aby předání v této věci bylo podmíněno zárukou navrácení.

Třetí otázka

- 24 V případě kladné odpovědi na druhou otázku musí okresní soud přezkoumat, zda může čl. 6 odst. 3 OLW vykládat v souladu s rámcovým usnesením. Není-li tomu tak, musí upustit od použití této podmínky z důvodu neslučitelnosti s přímo použitelným unijním právem. Okresní soud nevykládá, že čl. 6 odst. 3 OLW je možné vyložit v souladu s rámcovým rozhodnutím. V případě kladné odpovědi na druhou otázku tedy tato podmínka nebrání předání k trestnímu stíhání se zárukou navrácení.
- 25 V případě, jako je ten v projednávané věci, v němž je chybějící pravomoc soudů důsledkem toho, že skutek, na němž je evropský zatýkací rozkaz založen, není podle nizozemského práva trestný, vyvstává – po rozhodnutí o podmínění předání osoby s bydlištěm ve vykonávajícím členském státu k trestnímu stíhání pro takový čin zárukou navrácení – otázka, zda je s unijním právem slučitelný způsob, jakým Nizozemsko provedlo článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV.
- 26 Minister van Justitie en Veiligheid (ministr spravedlnosti a bezpečnosti, dále jen „ministr“) rozhoduje o uznání a výkonu trestu odnětí svobody uloženého ve vystavujícím členském státě po předání k trestnímu stíhání se zárukou navrácení (čl. 2:10 odst. 1 WETS) „s přihlédnutím k posouzení mimořádným senátem Gerechtshof [Arnhem-Leeuwarden] (Odvolací soud v Arnhem-Leeuwarden)“ (čl. 2:12 odst. 1 WETS). V případě, že ministr uznání a výkon přímo neodmítne, Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Odvolací soud v Arnhem-Leeuwarden) mimo

⁶ Viz například rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Porušování právního státu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 35 až 37.

jiné přezkoumá, zda uznání brání naléhavé důvody pro odmítnutí, jakým je například naléhavý důvod, že „skutek, za který se sankce spojená s odnětím svobody ukládá, by při spáchání v Nizozemsku byl podle nizozemského práva trestný“ (čl. 2:11 odst. 3 písm. b) ve spojení s čl. 2:13 odst. 1 písm. f) WETS). Není-li skutek, za který je trest odnětí svobody uložen, podle nizozemského práva trestný, pak to má podle znění zákona automaticky za následek, že je uznání trestu odnětí svobody uloženého za tento skutek ve vystavujícím členském státě odmítnuto, což vede k tomu, že si dotčená osoba navzdory záruce navrácení nemusí svůj trest odnětí svobody v Nizozemsku vykonat.

- 27 Okresní soud v tom spatřuje porušení unijního práva. Zprv je důvod k odmítnutí stanovený v čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909/JI *fakultativním* důvodem k odmítnutí uznání a výkonu, jak vyplývá z použití slovesa „moci“. Zadruhé se rámcové rozhodnutí 2008/909/JI zakládá na zásadě vzájemného uznávání. Podle této zásady je uznání a vykonání trestu odnětí svobody uloženého ve vykonávajícím členském státě pravidlem a odmítnutí výjimkou, která musí být vykládána restriktivně⁷. Členský stát proto má svým příslušným orgánům při provádění čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/909/JI poskytnout určitou posuzovací pravomoc při používání tohoto důvodu k odmítnutí⁸.
- 28 V kontextu záruky navrácení pro skutek, který podle práva vykonávajícího členského státu není trestným činem, ovšem vyvstává otázka, zda je takováto posuzovací pravomoc slučitelná s unijním právem.
- 29 Podle článku 25 rámcového rozhodnutí 2008/909/JI totiž nemohou mít ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí vliv na působnost ani podmínky uplatnění čl. 4 bodu 1 a čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/JI⁹. Tato ustanovení tedy mají „přednost“ před ustanoveními rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV. Zprv je součástí záruky stanovené v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, že dotčená osoba „bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody [...] uložen[ý] ve vystavujícím členském státě.“ Zadruhé Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV je jedním z ustanovení rámcového rozhodnutí, které vykonávajícímu justičnímu orgánu „v konkrétních situacích umožňuje [...] rozhodnout, že trest uložený ve vystavujícím členském státě má být vykonán na území vykonávajícího členského státu“¹⁰. V případě, že vykonávající justiční orgán vysloví souhlas s předáním pod zárukou navrácení (poté, co upustil od použití netrestnosti skutku podle práva svého členského státu jako fakultativního

⁷ Rozsudek ze dne 11. ledna 2017, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, bod 46.

⁸ Viz rozsudek ze dne 29. dubna 2021, X (Evropský zatýkácí rozkaz – zásada ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 44.

⁹ Rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 48.

¹⁰ Rozsudek a ze dne 11. března 2020, SF (Evropský zatýkácí rozkaz – záruka navrácení do vykonávajícího členského státu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 41.

důvodu k odmítnutí) a rozhodl, že dotčená osoba musí případný trest odnětí svobody vykonat ve vykonávajícím členském státě, brání unijní právo podle názoru okresního soudu tomu, aby příslušné orgány tohoto členského státu následně musely nebo mohly rozhodnout, že netrestnost tohoto skutku nepřipouští uznání a výkon tohoto trestu.

- 30 Je pravda, že při použití čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/JI – na rozdíl od použití čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2008/909/JI – nehrozí nebezpečí nepotrestání, pokud vykonávající členský stát (jako vykonávající stát) nevykoná trest odnětí svobody uložený ve vystavujícím členském státě, ale nevykonání ve vykonávajícím členském státě by bylo na škodu cíli lepší šance opětovného začlenění do společnosti sledovaného zárukou navrácení. Povinnost nebo možnost odmítnout uznání a výkon z důvodu netrestnosti podle práva vykonávajícího členského státu tak připravuje čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV o veškerý užitečný účinek.
- 31 Odpověď na třetí otázku je relevantní pro rozhodnutí okresního soudu. V případě kladné odpovědi na tuto otázku by okresní soud mohl svůj úmysl neodmítnout předání z důvodu netrestnosti podle nizozemského práva, znovu přehodnotit, protože není zaručeno, že dotčená osoba by mohla výkon případného trestu odnětí svobody nastoupit v Nizozemsku. V případě záporné odpovědi na tuto otázku by okresní soud mohl vycházet z toho, že by netrestnost podle nizozemského práva nezabránila uznání a výkonu případně uloženého trestu odnětí svobody, protože *Gerechthof* (odvolací soud) a ministr jsou povinni vykládat WETS pokud možno v souladu s rámcovým rozhodnutím¹¹ a čl. 4 bod 1, jakož i čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV mají „přednost“ před ustanoveními rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV.

¹¹ Viz rozsudek ze dne 24. června 2019, *Popławski*, C-573/17, EU:C:2019:530, bod 94.